Ч. 156. Неділя 13 (26) липня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на скреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(В справі дволітної служби войскової. — По смерти Папи. — Слово ґр. Аппонійого про Папу .

Як доносять з кругів войскових, працюють тепер в спільнім міністерстві війни над пляном заведеня двоолітної войскової служби. Як зачувати, плян той має бути переведений до пятьох літ. Рівночасно старають ся змінити приписи о войсковім виобразованю вояків так, аби цілий науковий материял був розложений на два літа. Головні зміни мусять перевести ся в інструкциї для стріляня і длятого працюють головно над новою інструкциєю, а радше над зміною інструкциї стріляня для піхоти і стрільців, яку видано минувшої осени на пробу.

З Риму доносять, що натовп публики в катедрі сьв. Петра значно збільшив ся вчера перед полуднем. В наслідок натовпу кілька осіб зімліло, а войскову асисту скріплено. Вчера вечером відвідали тіло Папи кардинали і дипльомати. Перед полуднем відбуло ся в церкві сьв. Петра друге богослуженє за упокій бл. п. сьв. Отця. — На вчерашній конґреґациї кардиналів відчитано дальші кондоленцийні телеґрами, між иншими від румуньского короля. На тій конґреґациї повідомлено зібраних, що Папа записав на убогих міста Риму 50.000 лірів, на убогих Перуджиї 30.000 лірів, а на убогих Карпінетта 10.000 лірів. — Потверджує ся вість, що конкляве розпічне ся дня 31 с. м. Кардинальска колеґія приймила вчера дипльоматів на авдиенциї.

В угорскім соймі виголосив президент палати ґр. Аппоній довшу і хорошу промову. Промова та звучить: Довелось мені подати до відомости палати сумну подію історичного значіня, котра близько обходить також міліони горожан нашої вітчини. Дня 20 липня на віки заснув Є. Сьвятість папа Лев XIII. Се кождочасно трогаюча хвиля, коли видима голова католицкої Церкви сходить з сего сьвіта. Сотні і сотні міліони людий оплакують в нім свого духовного вітця. Але весь сьвіт, вірні й невірні, в рівній мірі вглубляє ся в думку, що втратив в особі покійного папи і запускає ся в здогади, чого може сподівати ся по тім, в котрого руки буде зложена великаньска могутність папства. Далеко треба нам сягнути в історию минувшини, щоби найти папу, з якого смертию чувства з такою щиростию зворушили б серця, як тепер, коли мусимо на віки розстати ся з Львом XIII. Вірні католики з жалем і болем глядять на се згасле сьвітло, яке осіняло славне і богате успіхами володарство сего великого мужа над їх Церквою. З тревогою відчувають они втрату сего кріпкого і певного проводу, який виходив з найтруднійшого положеня звичайно з триюмфом, хоч їх віра не позваляє їм вдавати ся в розпуку що-до будучности Церкви, бож они знають, що й людска мудрість причиняє ся до зменшеня або переможеня невзгодин, які навіщають Церкву. Скорбота Церкви католицкої не є отже лише формальна, але глубока і трогаюча, позаяк она втратила одного з найбільших, які засідали на Петровім престолі. — Але коли ми звернемо бачність на ті прояви загальних чувств всего цивілізованого сьвіта, які супроводили боротьбу Льва XIII. із смертию, а тепер окружають его домовину, то побачимо то особливе явище, що в загальнім спочуваню майже затерла ся ріжниця поміж чувствами вірних і невірних, католиків і іновірців. Люди, котрі в своїх переконанях найбільше віддалені від того сьвітогляду, що заступає папство, люди, що суть заступниками найсупротивійших струй, слідили із здержаним віддихом, з глубоким зворушенем за останними хвилями папи, а тепер стоять глубоко тронуті над домовиною. І в тих днях, в тих годинах не вискавано ніякого слова, не написано одної букви які не були би визвані щирим поважанєм. Весь цивілізований сьвіт сумує по втраті Льва XIII. То мусіло неперечно бути велике житє, яке закінчило ся такою триюмфуючою смертю, житє, в якім духова визначність лучила ся з етичною висшостию, в якім слава публичної діяльности була огріта людскими чеснотами, о котрім всякий відчуває, що оно було не лише могутне але й благодатне. І яко таке знане є житє Льва XIII. всему сьвітови. При всім строгім привязаню до чистоти і ненарушимости науки Церкви, до прав Церкви і вимагань єї стано-

31

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

— Любий Юрий, чи тобі взагалі вільно говорити? Чи ти не надто ослаблений?

— Ні, не чую ся ослабленим. Джессі — де я був, коли занедужав?

Она назвала ему тихим голосом число дому, до котрого его увела, коли він прийшов.

— Дальше, оповідж мені всьо проче. Що відтак стало ся?

— Що мало би стати ся? — втихомирювала его Джессі. — Ти занедужав і я мусїла перенести тебе до иншого дому, бо там не було обстави. То всьо.

— Ні, то не всьо — сказав Юрий. — Не пробуй мене обманути, Джессєю. Було ще щось иншого.

Она завагувала ся і мовчала. Він простягнув свою довгу, худу руку і положив єї на єї руці.

— Не бій ся і скажи мені всьо. Длячогож я не маю того знати. Щось вже я й так чув.

— Що ти чув, Юрий? — спитала налякана. — Хто тобі що говорив.

— Мій приятель — чи твій приятель — похатник — відповів він зі слабим усьміхом.— Він був тут в часї твоєї неприсутности і оповідав мені всілякі річи. Як приймив мене до свого власного ліжка, на примір — цілком неприємна гадка — а відтак ще кілька инших подробиць, також не дуже приємні річи. Джессєю, чи то можливе, чи наш старий ворог Стефан Ер погиб.

— Так, Юрий — відповіла она хлипаючи, а відтак зсунула ся з ліжка, уклякла коло него і заслонила лице рукою.

— Що тобі? — спитав він трохи роздразнений. Він був в такім настрою, що всьо его дразнило. — Не плач же, дитино. Чого маємо жалувати, що той чоловік помер. Він жив лиш на наше нещастє і я з моєї сторони тішу ся, що позбув ся его.

Она задрожала, немов би не могла стерпіти его слів.

— Не говори так, Юрий — просила.

— Чому не маю того говорити? Джессєю, ти дурна. Той чоловік зробив нам як найбільшу кривду і я був би перед нічим не відстрашив ся, аби лиш его позбути ся — перед нічим, з виїмком убийства, але — він коротко засьміяв ся — я таки не знаю, чи не був я навіть того допустив ся.

Джессі піднесла голову і глядїла на него зі страхом на хорошім, помарнілім своїм лици.

— Що такого? — спитав він неспокійно. — Джессєю, ти так дивно виглядаєш. Я ще всього не розумію.

— Не пригадуєш собі цілком нічого, Юрий? Не приходить тобі на гадку — щось страшного — або — або — .

— Страшного? Не знаю, що ти гадаєш. Він з утомою повів рукою по чолї і немов би надумував ся.

— Я мав страшні сни; може ти о тім гадаєш. Пригадую собі якусь пусту, зимну, слабо осьвітлену і незамешкалу комнату. Ти була там, Джессєю. Чи то було в сусїднім домі, о котрім ти говорила?

Она притакнула головою.

— Ах, то може мені не снило ся. Але як то могло стати ся, Джессєю? Я гадав, що хтось увийшов до комнати і напав на мене. Ми бороли ся з собою — я не знаю, як довго — тепер видаєсь мені майже, немов би та борба тревала вічність — а відтак наблизились ми до вікна — як то стало ся, не знаю —

— Так, Юрий, так! А що потому? — напирала она, коли він на хвилю задержав ся. Она стиснула руки, єї очи глядїли з напруженєм в его лице.

— То не був сон? Ну, я не знаю. Відтак здаєть ся мені, немов би вікно — вилетїло — то було страшне чувство; але то вже неї неправда?

— Ох, правда. Оно нараз подало ся.

— І чоловік випав — випав, Джессєю?

Она знов притакнула і ще більше похилила голову.

вища, був Папа перенятий сьвідомостию потреб сего століття, в якім поставило его провидінє, іменно домаганями держав і народів що-до внутрішнього мира. Ніколи не стояло за ним діло, щоби сей мир при сутічи суперечних струй не був обезпечений, або коли сей мир нарушено, щоби не був знов привернений. Успіхи, які він в тім обсягу осягнув, вплив, який він собі і Церкві здобув сею дорогою, велять покласти его в ряді найбільших державних мужів XIX. століття. Не менше сильний титул правний на славу і почитанє нащадків дає праця, яку він ложив на розвязку социяльного питаня в християньскім дусі і безнастанна дбалість про відповідну поправу положеня долею упосліджених, котра дбалість виповнює ціле его житє. А коли приглянемо ся чисто людским его прикметам, до яких неначе міст творить его так серцем як розумом перенята социяльно-політична діяльність, то маємо перед собою постать мужа, в якім лучила ся глубока і покірна віра з пламенною любовию до науки, котрого житє давало повний вираз тій вірі, яку визнавав і якої учив, мужа, котрий в боротьбі із смертию з покорою християньского фільософа, навіть з радостию розлучає ся з великим, богатим, в успіхи житєм і переходить з вірою до вижиданої вічности. Се чоловік! Звідси походить, що весь цивілізований сьвіт стоїть над домовиною Льва XIII не лише зажурений, але й справді сумує, бо в нім лучили ся папа, державний муж, велич діяльної на кроснах всесьвітної історії індивідуальности публичного житя з моральною досконалостю чоловіка. Лише в такій особистости може сумлінє людскости найти повну радість, а наколи така особистість уступає з посеред нас, то при всїх ріжницях напрямів і поглядів бачимо, що ми втратили щось великого, бо доброго!

Новинки.

Львів дня 25 го липня 1903.

— Затвердженє вибору. Є. Вел. Цїсар затвердив вибір Едмунда Литиньского, властителя більшої посїлости в Литвинові на предсїдателя, а бар. Юліяна Блажовского властителя більшої посїлости в Черемхові на заступника предсїдателя ради повітової в Підгайцях.

— Іспит зрілости в рускій (II) гімназиї в Перемишли зложили з відзначенєм: Белкот Ярослав, Гоза Теодор, Дубляниця Роман, Закалата Теодор, Цапяк Іван, Ярема Яким; — з добрим успіхом: Адриянович Евген. Бажалук Николай, Біліньский Стефан, Боберский Методий, Боднар Володимир, Бриліньский Іван, Гринчук Іван, Гучко Василь. Ґерунович Володимир, Гудз Василь, Долиньский Едвин, Киприян Володимир, Кос Андрей, Костишин Ілия, Котис Ілия, Котис Омелян, Куцїль Роман, Ліщиньский Осип, Макар Ілия. Огоновский Николай. Олексів Михайло, Паук Михайло, Пащак Михайло. Прокопович Роман. Рибачевский Теофіль, Рогужиньский Володимир, Сенечко Іван, Строньский Николай, Тарчанин Михайло, Теодорович Роман, Тисовский Евген, Товарницкий Іван, Трешневский Александер. Федевич Лев, Круцько Іван (екст.), Момрик Антін (екст.), Щуровский Гнат (екст.) Трем абітуриєнтам позволено поправити іспит з одного предмету по феріях.

— Похорон бл. п. кн. Адама Сапіги відбуває ся нинї в Красичинї. На похорон виїхали між иншими: Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий з урядниками Намістництва, Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї і Є. Е. гр. Казимир Баденї. В похоронї беруть участь також численні депутациї.

— Градові тучі. Ві второк сего тиждня около 6 год. вечером пересунула ся понад Станиславовом страшна градова туча і через чверть години падав град величини лїскових оріхів та наробив особливо в городах великої шкоди. В поли шкода менша, бо значна часть збіжа стояла вже в полукіпках. — Дня 21-го с. м. упав великий град в Янові коло Теребовлї і его охрестности. Град був величини волоских оріхів, а місцями падали й грудки величини курячого яйця. В домах положених на північ повибивало всї вікна. Град наробив в поли страшенної шкоди, бо вибив все збіже, що це стояло на пни, а траву так прибив і змішав з землею, що худоба не хоче еї їсти. В Слобідцї янівскій вибив весь тютюн, а в Янові і Підгайчиках дуже знищив. — Градові тучі навістили в послїдних днях окрім згаданих вже місцевостий також Стрийщину, де град наробив великої шкоди на полях, городах а навіть домах в Сїкові і Валичах, дальше Долинщину, де знищене материяльно село Чолгани і околицї Бурштина. — Із Саранчук в повітї бережаньскім пишуть до „Дїла“: Дня 21 с. м. навістив нашу громаду страшний грубий град двома наворотами і знищив цїлком усе, що лиш находило ся на полях. Прекрасні збіжа а навіть бараболї і кукурузу так стовк, що й не пізнати, де що стояло. Страшна біда заглядає бідним селянам в очи.

— Прогульку Львовян уряджує тов гімн. „Сокіл“ в недїлю дня 26 н. ст. липня до Зимної води-Рудно. Відїзд о годинї 3·25 з полудня, приїзд до Львова о годинї 9·50 в ночи. Вступ вільний. Добровільні датки приймають ся. Комітет постарав ся о всїлякі несподїванки, тому просить всїх о численну участь. — За комітет: *Доманик*.

— Смерть від бабских лїків. При ул. Личаківскій ч. 13 помер вчера нагло 8-лїтний хлопець син муляра Франьо Телїчек Слїдство полїцийне виказало, що хлопець занедужав був онтоди на біль горла, а матїр его за порадою сусїдок не завізвала лїкаря на поміч, але сама взяла ся лїчити дитину. Мимо того, що дитина була вже непритомна, матїр зробила їй на ніч обклад з нафти, а то лиш тілько помогло, що нафта прожерла дитинї шкіру аж до крови, але дитина мимо того не відзискала притомности Відтак знов за порадою сусїдок поставила матїр дитинї три пявки на шию, але она й відтого не відзискала притомности. Відтак знов за порадою сусїдок поставила матїр дитинї три пявки на шию, але она й від того не відзискала притомности. Хлопчина помер, не відзискавши притомности. Позаяк лїкар не міг сконстатувати причини смерти, то тїло відвезено до заведеня судової медицини.

— Земля на продаж. В селї Гартфельд коло Речичан в городецкім повітї є 50 господарств на продаж з вільної руки. Господарства належать до нїмецких кольоністів, що переселюють ся тепер у Німеччину і суть знаменито загосподаровані та

— І то всьо правда? — Він випрямив ся в лїжку і поглянув на неї.

— Так, Юрий — відповіла; она піднесла голову і глянула на него з тревогою — доси всьо правда!

— То скажи менї — питав дальше — він почав скорше віддихати і сильно обіймив єї руку в страшнім, чим раз більшім зворушеню — скажи менї, що стало ся дальше? Чи він упав, чи ми — ти — я —

Він нараз упав з смертельно блїдим лицем і посинїлими устами на подушку. В тій хвили виглядав, немов би лежав в послїдних судорогах.

— Ах Юрий, Юрий! — скрикнула Джессі. — Не диви ся так, прошу тебе, не диви ся так! То не ти то зробив; то я — аби тобі уратувати житє, любий мій, аби тебе уратувати!

Він отворив поволи очи і поглянув на неї.

— Ти? — спитав. — Ти?

— Так — відповіла она твердим голосом — то я була.

— Ти, Джессію! Ти — ударила его ножем по руцї і струтила в пропасть?

— Так — відповіла — то я. Я то зробила, аби тебе вирятувати.

Він відтягнув руку від неї і поглянув на неї дивно холодним і страшним поглядом.

— Тодї — мій сон — я тої хвилї мого сну не можу собі добре нагадати — сказав поволи. — Не знаю — не можу собі пригадати — але ніколи не забуду виду его лиця, коли він там висів і держав ся окровавленими руками примурку, а очи здавалось вилазили єму з голови.

— Ах тихо, тихо! — крикнула Джессі і вибухла плачем. — Я не можу того слухати.

— Не можеш слухати, а сама его струтила? — спитав Оствальд. Він взяв єї руку між великий і вказуючий палець і уважно приглядав ся їй. — Та маленька ручка, яку я уважав такою слабою, делїкатною, чистою, та ручка умочила ся в крови? Ах! Всї пахощі Арабії не зроблять єї тепер пахущою.

Він відтрутив руку від себе і відвернув лице. Все ще був блїдий як смерть. Джессі встала з колін і стояла тепер побіч лїжка; она дивила ся з легко отвертими устами і мисля чими очами на него.

— Юрий — відозвала ся вкінци ледве чутним голосом. — Я гадала, що ти менї простиш, коли я тобі скажу, що я зробила то задля тебе.

— Задля мене? Чи моє працьованє що тут поможе? — сказав молодий чоловік з легким огірченєм. — Я, як бачу, помилив ся що до тебе. Я гадав, що ти не була би в силї зробити щось лютого. Ох, Джессію, Джессію!

І відтак — на превеликий страх Джессі — в голос розплакав ся і обернув голову до стіни. Она похилила ся над ним як мати над недужою дитиною; кликала его найнїжнїйшими любовними іменами, гладила его волосє, але він не відповідав на єї слова і боронив ся перед єї пестощами, а коли перестав плакати, лежав якийсь час цїлком непорушно. Джессі віддіпхнена і прибита сїла знов і ждала опустивши сумні очи на зложені на колїнах руки.

Так минуло пів години. Вкінци Юрий порушив ся і поглянув на неї. Безнадїйно сумний вид єї лиця зворушив его, хоч не наповнив его любовию.

— Джессі — сказав він лагідно — Джессі, я був несправедливий і грубий. Бідна дитино! Я не хотїв тебе засмутити. Як кажеш, всьо стало ся задля мене.

Она підвела на него свої очи.

— Так — відповіла — то всьо задля тебе, Оствальд.

І він часто пізнїйше нагадував собі той вид, який в тій хвили мало лице Джессине, але довгі літа не розумів він его.

— Не говорім більше о тім — сказав Юрий — не можу того стерпіти. Джессію, люба дитино, не хочу тобі робити докорів — бо — ах Боже, щож би ти зробила?

9

Юрий Оствальд почав поволи, але певно приходити до сил. Джессі заходила ся коло него з таким самим неутомимим пожертвованєм як все, але вскорі замітила, що чар єї дотику, єї лагідної вдачі втратив вже свою силу. Він боян ся що небудь взяти до уст з єї руки, відвертав голову, коли до него наблизила ся. З часом проявила ся у него така відраза до неї, що то аж доктора впало в очи

Погляд доктора упав на Джессію. Сидїла скулена на низькім стільци в кутї комнати. Єї блїде як труп лице було похилене, руки заложила під колїна. Виглядала зломана і нещаслива і доктори зробилось її дуже жаль. Він нахилив ся над своїм пацїєнтом і сказав притишеним голосом:

— Та молода женщина заходила ся коло вас доси з великим пожертвованєм і оглядностию; чи она вам спритрила ся?

— Не хочу єї більше бачити — відповів Юрий і замкнув очи.

— Она видко дуже привязана до вас.

— Ви зробили-б менї найбільшу прислугу в сьвітї, пане докторе, як би могли забрати мене від неї — або єї від мене.

Доктор здвигнув раменами і поглянув на Джессію, аби бачити, чи чула она ті слова. Опа сидїла і закрила лице руками.

— З грішми всьо можна зробити — замітив сухо.

— О то не журіть ся. Гроший маю досить — коли-б лиш мав час їх підняти. Мушу написати до мого банкира.

Доктор Прайс отворив широко очи. Чоловік, що в тій нужденній норі лежав і коло

з дуже доброю землею. Кожде господарство обнимає менше-більше по 18 моргів землі з будинками, а до господарств привязане також право побору з громадского ліса. Господарства ті продають ся по 250—300 зр. за морґ разом з будинками. Близших інформаций уділяє парох Речичан о. Евдоким Васильчак, а найближша зелїзнича станция Каменобрід коло Городка, віддалена всього на 3 кільометри.

— **Шкоди**, яких наробили послідні повени і гради в Чехії і на Шлезку, обчисляють на богато міліонів. В самім таборскім повіті в Чехії потерпіло 134 громад, а з тах 125 так дуже, що суть майже зовсім зруйновані. Декотрі громади вказали по 200.000 до 400.000 К шкоди, а всю шкоду в тих 125 громадах обчислено на 10,000.000 К. Пропало вже жниво, а навіть барабоља так знищена, що не буде чим живити ся, збіжа на жите і на насїнє нема зовсім, а паші дуже мало. Цїлий таборский повіт займає 8½ квадратових миль, а нема анї одного кусника землі на нїм, де би град не зробив шкоди. Шкоду, якої наробила повінь на Шлезку, обчисляють на 17—20 міліонів.

— **По мадярски.** Сими днями пішов був ігумен монастиря Цистерциензів у Фоніод, др. Саляй, 80-лїтний старик купати ся до т. зв. Болотного озера. Там вже купало ся богато людий. Старенький ігумен вишукав собі мілке місце і зачав купати ся, аж нараз пішов під воду і щез. Публика зразу гадала, що Саляй присїв у воді, але коли через довший час не показував ся, то публика прибігла на місце і застала ігумена на днї озера неживого. Замісь же витягнути мерця на беріг і занести до недалекого его помешканя, звязали ему руки шнуром, шнур привязали до паля вбитого на березї і так лишили тіло у воді а люди побіч купали ся дальше. Аж в пять годин опісля прийшла судова комісия а лікар сконстатував, що Саляй помер на удар серця.

— **Траґедия в родинї.** З Будапешту доносять про таку подію: Властитель більшої посїлости в Терек-Балїнт, Йосиф Горват мав три дуже красні доньки 14-лїтну Гальшку, 17-лїтну Ґізелю і 19-лїтну Марию. Ґізеля Горват заручила ся була два місяцї тому назад з молодим мужчиною, котрий дуже їй надскакував і богато говорив о своїй любови, а легковірна дівчина піддала ся ему. Недавно тому той нїби наречений Ґізелї написав їй лист, в котрім докоряє їй за то, що она не могла зберегти непорочности і длятого зриває з нею; рівночасно відослав він Ґізели заручинову обручку. Ґізеля звірила ся з тим своїм сестрам і сказала, що не може пережити тої ганьби і втопить ся в Дунаю. Три днї тому назад прийшли всї три сестри над Дунай, станули на містку, до котрого причалюють кораблї товариства пароходної плавби по Дунаю, звязали ся всї три разом шнурами і так разом кинулись у воду. Заким люди могли прибічи на поміч, нещасливі дївчата щезли у филях ріки. На другий день витягнули рибаки їх тїла коло місцевости Ерче.

— **Все вже було на сьвітї.** Загально гадають, що вставлюванє штучних зубів видумано аж в наших часах; тимчасом показує ся, що штучнї зуби знані були вже в часах римскої републики. В Римі на улици Розелля, що була в часах староримскої републики, відкрито недалеко віллї папи Юлія II. глубоку печеру а в нїй підземний водопровід і кілька гробів. Коли один гріб отворено, знайдено в нїм кістяк якоїсь женщини, котра мала вставлені всї штучні зуби оправлені в золото. Зуби ті були дуже добре зроблені і удержались знаменито

Штука, наука і література.

— **Спартак-провідник римских ґлядіяторів**, історична повість. Ц. Самогдлової. Переклав з росийскої мови В. Л-цкий. З двома образками. Під таким заголовком видала „Просьвіта“ 6 і 7 книжочку за 1903 р. під числами 277—8. Цїна книжочки 70 сотиків.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Ц. к. Дирекция зелїзниць державних в Триєстї, подає до відомости, що по поводу зміни руху пароходів австрийского Льойда а на лінії Триєст-Катаро застановлено рух поїздів курсуючих в четверги іменно поспішного поїзду Ч. 3 на просторони Дівача-Поля і звичайного поїзду Ч. 118 на просторони Триєст ст. Андреа-Герпелїя-Козина від 9 липня 1903 почавши.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 21 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·30 до 7·50; жито 5·75 до 5·80; овес 5·50 до 5·80; ячмінь пашний 4·50 до 4.90; ячмінь броварний 5·— до 5·40; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 8·50; вика 4·50 до 4·75; бобик 4·60 до 4·75; гречка 6·50 до 7·25; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 130·— до 150·—; конюшина червона 50·— до 55·—; конюшина біла 40·— до 50·—; конюшина шведска 40·— до 50·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 25 липня. Урядово заявляють, що донесеня білгородских часописий про войсковий заговор в Болгариї против кн. Фердинанда суть неправдиві і видумані. Князь Фердинанд виїхав за границю, аби, як кождого року, дня 26 липня відвідати гріб свого вітця в Кобурзї. Кн. Фердинанд вертає за 14 днїв до Болгариї.

Льондон 25 липня. Standard доносить з Тентсіну, що від 15 с. м. Росия безнастанно скріпляє свої войска в Порт Артурі. Так само і Японцї збирають войска в своїх портах. Ситуация дуже напружена.

Будапешт 25 липня. Budapester Corresp. доносить, що нинї перед полуднем відбуде ся конференция австрийского і угорского міністра скарбу в справі цукровій.

Берлин 25 липня. Супротив розсїваних поголосок про анархістичний заговор на житє цїсаря Вільгельма II доносять урядові часописи, що ті поголоски суть неправдиві.

котрого заходила ся лише проста робітниця, як видко без приятелів і тяжко хорий, говорив о своїм банкирі! Або маячив, або може и був ким иншим, як видавав ся і за якого мав его доктор Прайс. Молоді люди з доброї родини, без гроша в кишени, котрі з якої небудь незвістної причини укривали ся, попадались ему вже не раз, але пани, що мають до розпорядимости гроші, чей не лежать недужі тиждиями в нужденній норі при Уайтчепель.

— Винайдіть менї яке спокійне мешканє, коли можете — сказав Юрий майже приказуючим голосом — в місци, до котрого би я міг легко дістати ся повозом і вишліть мене там з якою доглядачкою — може до Гемстед або Вімбледон — а я вскорі прийду до себе.

— Очивидно кошти будуть значнї — сказав доктор.

— Кажу вам, що менї на тім не залежить. Возьміть мене ради Бога звідси, або я таки справдї піду сиру землю гризти. Я тут мав страшні сни.

І відтак відвернув ся до стїни і нїчого більше не сказав. Лікар вийшов і сам не знав, що думати.

— Вальд — сказав сам до себе, пригадуючи собі назвище, яке ему Джессї сказала. — Вальд. З того не будеш розумний — цїлком звичайне назвище. В прочім я цїлком не вірю, аби то було его правдиве. На всякий спосіб то дивна історія, а на мою гадку обоє мусять мати щось спільного з загадкою в Міль Стріт. Мушу я ту справу близше розслїдити. Та жінка, Чорна Саллї, може скаже менї дещо про те.

Він удав ся відтак до обох домів, де Саллї звичайно перебувала, але не мав щастя. Саллї за якусь вину на улици арештовано і засуджено на чотирнайцять днїв арешту з примусовими роботами. Коло дверий дому в Бок Стріт наткнув ся на женщину, одіту як ті всї, що належать до армії спасения; поглянув на неї і задержав ся.

— О, саме з вами схотїв би я поговорити, Алїсия. Відвідаєте мене нинї вечер? Маю з вами слівце побесїдувати.

— Чи то що важного? Бо я маю дуже богато занятя, пане доктор.

— То вяже ся зі смертию Ера і Діка. Не знаю, чи то для вас важне, чи нї — замітив доктор байдужно.

— О, очивидно! Я прийду.

— Менї здасть ся, що — при невеличкій помочи — міг би я може дещо про его смерть розвідати ся. Не забудьте прийти, а не згадуйте о тім нікому.

Алїсия обіцяла. І цїлий день як ходила за своїми справами, думала о тім вечери з горячковою нетерпеливостию. Она рада б була всьо, що лиш лежало в еї силї, зробити, аби відкрити, в який спосіб погиб Стефан. Була коло мешканя лікаря, коли била сема година. Але нинї вечер мусїла дармо ждати. Доктора Прайса покликали до хорої і він не міг прийти.

Між тим Юрий Оствальд з нетерпеливостию недужого, полежавши по відходї лікаря якийсь час мовчки, кивнув рукою на Джессю і сказав:

— Я би тебе просив пійти для мене в одно місце. Менї прикро, що мушу тебе трудити, але не можу обійти ся без твоєї помочи.

— То не єсть для мене трудом — відповіла дрожачим голосом. — Я всьо радо роблю для тебе.

Він змарщив чоло і порушив нетерпеливо пальцями.

— Мушу написати лист. Можеш менї дати паперу і чорнила?

— Зараз принесу; тут не маю нічого.

— Сьпіши-ж ся. Я хочу то як найскорше мати.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).